

Å TÅŠDRÅ• DEN 1897

ÅĀEtrtek, 20 listopad 2008

V úÅ¾asném bílém tichu bylo slyšet jen oddechování psů a ustávní skluznic po suchém krystalovém sněhu. Polární zář spouštěla na zmrzlou zemi zelenavé záclony a ve sněhu se těpily drobné stříbrné krystaly. Těm mladí zlatokopové tuhle severskou krásu nevnímali. Měli ten den za sebou už tři dny, byli promrzlí, unavení a skleslí. To byl ten den.. jak jiné to bývalo v jejich domovech dole na jihu...

Johny Lind, nejstarší z trojice ve svých dvaadvaceti letech přemýšlel, jestli Grace Sommerton je na něj čeká - proč by vlastně měla? Odjel tak narychlo a na dopisy odtud se nedá spoléhat. Bill Wilkinson myslel na svou mámu, po tátově smrti zůstala sama, neví ani jestli on je naživu - ta asi nemá prvně vánoce., Dave Mitchell byl v duchu také doma v Texasu. Přitom pod nulou u nich byla zima! Co by řekl tomuhle? Povzdech si přemýšlel, že zítra bude maminka dlatat krávu. S nádivkou, pro kterou by se utloukl, mírně kořenou, s bramborovou kaší a hrdou omckou, skoro ji cítil na jazyku. Ještě tři míle jim zbývaly k jejich srubu na Eldorádu. Tu najednou vpravo cestou spatřili osamělý srub. Tenouký proud dýmu stoupal z komína. "Pojďme dovnitř se ohřát", navrhl Johny. To byl ten den do Dawsonu, aspoň jim roztopíme ohně! Otevřeli dveře a vešli dovnitř. Uslyšeli tiše vzlykání a vzdychání z rohu místnosti, kde stála postel. Dave nahmatl v kapse svíčku a zapálil ji. V blikotavém světle uviděli mladou ženu, ležící v trateli krve s novorozencem přitisknutým k prsou. Přestala na okamžik usmát se na Davyho, který rychle šel k její posteli. Pak oči zavřela a z tváře jí mizel výraz bolesti. Dave ji chytil za ruku. Byla bezvládná. Podíval se vyděšeně na svoje dva kamarády: "je mrtvá - ona umřela!" Těm mladí mužům se v očích zračilo, jeden na druhého. Ticho přerušilo dítě, které začalo plakat. Pak si teprve uvědomili, že je tu ještě právo započatý a neschopný se starat sám o sebe. Johny rozdmýchal ohně v kamnech a Bill si vysvětlil parku a novorozenou holčičku do ní zabalil. V tom okamžiku se otevřely dveře a v oblaku páry dovnitř vrazil mladý muž. "Jenny, sehnal jsem doktora!" Zasípala a sklesla na podlahu vedle postele. To už doktor vcházel dovnitř. Podíval se na ženu na posteli a potom na muže na zemi. "Oba jsou mrtví. Namrzly mu plíce, není divu, běžel až do Grand Forks a je -45°C. matka.... k čertu tihle lidé neměli nikdy přejít na sever! Je tu nějaká žena, ke které máte vzít to dítě?" "Ne" řekl stále drze holčičku v obrovských paprscích. "Hm, hm" řekl doktor "už abych tedy šel. Musíte se o ní nějak postarat. Zapadly za ním dveře a mladí zlatokopové zůstali sami s novorozencem a dvěma mrtvými. "Nemyslím že bych tu chtěl zůstat" řekl Dave a ostatní s ním souhlasili. "Do našeho srubu je to jen tři míle, ale jak tam dopravit to mimino?" "Spáhneme dva týmy dohromady" navrhl Bill "já si sednu na saně a dám si ji pod parku". "OK" souhlasil Dave. Johny začal prohledávat srub. "Co hledáš?" zeptal se Dave. "Ale - mělo by tu být nějaké oblečení ne? Přece všichni budou mít dítě!" "To je fakt. Počkej podívám se pod postel", a Dave vytáhl z pod postele krabici. "Jo je to tady! Fajn, máme oblečení a pár plenek!" "To jsem si oddech" řekl Johny, "Hrozně nerad bych sháněl tečka mech." "Mech? A na co?" "No, kdybychom neměli plenky, co by nám zbývalo? Ty nevíš, jak to dělají Indiáni?" "Ani ne." "Vezmou pytel, nappou ho suchým mechem, a do toho zasadí dítě. A to rá a kaká - a pytel prosakuje, tak mech vymění. A pojdete mi pomoci s tím mrtvým!" Společně položili mrtvého na postel vedle jeho ženy. "Z jara je půjdeme pohřbit." Dave pracovali na zajištění oken a dveří srubu, aby jimi nevnikla dravá zvířata, Bill s dítětem v náručí se zastavil u okna. "Bože, prosíme Tě, ochraň duše těch dvou, které jsi povolal k sobě a dej nám dost síly abychom byli schopni se postarat o tuto maličkou, kterou jsi svěřil do našich rukou dnes, v den tvého zrození Tvého syna Ježíše Krista. Amen." "Tak a jedem" prohlásil Johny a zarazil je poslední hřeb do trámů upevnění dveří. Vádcí týmu, tebe už odpovínutí, nečekali ani na povel a vyrazili po zmrzlém trailu k domovům. Na obloze plála polární zář jako poslední svíce za zmrzlou zemí. Za necelé tři hodiny byli doma. Aťkoliv v kamnech doutnalo je pár uhlíků, do výše dvou stop, od země se vše pokrývalo jinovatkou. Dave hodil rychle do kámen pár kusů dřeva. Johny venku vypálil psy a Bill si sedl na prahu s holčičkou v náručí. Na saních v teple jeho těla spala, ale tepla plakala a nebyla k utišení. Bill jí zpíval, houpal a hladil, ale mimino třáse se čím dál víc. Dave se zvedl od kamen. "To se ti nepodaří ji takhle uklidnit. Má hlad!" "A co budeme dělat?" "Musíme ji nakrmit!" "Nakrmit? Jak a čím? Zvládnou ledacos, ale kojit teda neumím!" "To věřím. Nevíš, náhodou nemáme někde nějakou konzervu mléka?" "Mléko?" Bill se skoro vyděsil. "To jsem už neviděl pátý rok!" "A co tady je?" "No počkej.... brandy a whisky, ale už jenom na dně." "Bille, vždyť se dneska narodila!" "No ptá se Johny; se co tady je. Jo a ten váš medvěď od vás." "Johny vešli dovnitř a nad kamnami si ohřívával ruce. "Co se děje? Proč vám to dítě tady tak smrdí?" "Má asi hlad." "odpověď" Bill. "To je teda malér. Co jí dáme?" "Nevím. Zjistili jsme, že je jediné co tu je, je medvěď, brandy a whisky." Bill strčil holčičku do náruče Davovi. "Na, tebe to zkus ty!" Miminko místo křiku už jen poplákávalo. "Jak dlouho vydrží?" "Co já vím? Já nevím nic o dětech." Johny si dál hltá z láhve whisky. "Co je hrozně je to, že tohle první dítě co máme, nemáme s nějakou hezkou holkou, ale spolu. Fuj". "Hele Johny, vynech legrácky. Co jí probiha dáme?" "No co? Máme snad na výběr? Trochu polívky z toho medvěda. Nic jiného tu není, tak není co dělat." "Máme pravdu." řekl Dave a Bill přitiskl na kamna hrnc s medvědem vařeným ve vodě. Po chvíli dlele zkusil polévku už vhodná k pití. Potom vzal lžičku a ochutnal. "Nic moc to není, ale co se dá dělat!" "Počkej, trochu to spravím", řekl Johny a cvrkl do hrnce trochu brandy. "Jo, už je to lepší", znovu ochutnal Bill. "Kam se hrabe mate mlíko! Má tam je trochu tý brandy?" "Stáhně", rozhodl Johny "je to přece jen mimino!" - "Tak ukaž, já ji podržím." Zatím co Johny držel holčičku na klíně, Bill se snažil ji vpravit do pusy lžičkou s vývarem. Holčička zprskat. "Tak to nepůjde", otevřel si Johny rukávem tvář, "nebyla v tom srubu nějaká flaska?" "Neviděl jsem tam nic takového", Bill položil lžičku, "tak co tebe?" "To jsem netušil jak je to složitější mít dítě! Ještě nejsem připraven." "Já bych raději kdybys byl! Hele, Dave kolik je tam ve flascce ty whisky?" "Ášádná!" řekl Dave a dopil poslední hlt. "Tak a máme flasku", řekl spokojeně Johny "tebe je dudlík, Dave ty máš dvojce kožené rukavice, dej mi jednu." Dave se nečástečně díval, jak Johny nelitostně uťal z rukavice jeden prst. "Ty ses zbláznil! Jiný tady nese ženu!" "Máme druhý, dál bych svoji, ale pak abych do konce zimy nosil ruku v kapse a to po mne nemáš dělat." "Johny navlékl prst z rukavice na hrdlo láhve. "Půjde to!" Nalili do

flaškovky vývar a strážili holáčky do pusy. Dítě několikrát improvizovaný dudlík vyplivlo, ale pak začalo pít a pomlaskávat. V jejich blízkosti chlupáci na ní s nadšením koukali. "Tak jsme to zvládli" pochválil Bill. Ve srubu už bylo příjemné teplo. Rozbalili holáčku a Dave začal jemně hadíkem otírat z neuvěřitelně drobného tělíčka zbytky kůže. Holáčka se už zavírala očka a neřekla jí znovu oblékli, spokojeně spala. S úsměvem se dívali na nenadálý vánoční dárek. Johnny začal zpívat rozehřívajícím hlasem... "Tichá noc, svatá noc"... Bill a Dave se k němu přidali a z dálky je doprovázelo táhlé vytí vlčí smečky. Holáčka se stala středem pozornosti na Eldorádu, miláčkem všech zlatokopů. Pokřtili ji na její jméno Edna Eldorádo. Kolem se odehrával venku a holáčka kolem sebe měla hromadu nugetů a pytlíků se zlatým prachem - dary od několika desítek kmotrů. I ti nejtvrdší muži severu ten den plakali dojetím... Alena Polárka UPOZORNĚNÍ: Soutěž trvá do 30. 11. 2008 Prosím, své texty posílejte na adresu: redakce@kudlanka.cz - kudlanka.cz díky, d@niela